

Patijn

uitdrukkelijk in de nationale rechtssfeer houden.

De heer **Veling** (GPV): Dit is een aardig voorbeeld. De staatssecretaris legt uit waarom iets niet moet. Eigenlijk vind ik dat de bewijslast moet liggen bij degene die iets bepleit. Blijkbaar moet iemand die iets niet Europees wil regelen, dat uitleggen. Ik vind dat het andersom moet zijn.

Staatssecretaris **Patijn**: Ik heb een staf die daarover heeft nagedacht. Ik heb adviseurs. Ik heb collega's die dit uitleggen. Ik heb de Europese Commissie, die daar een heel verhaal over houdt. Ik verkeer dus in een bevoorrechte positie. Als iemand voor zijn positie op Europees politiek niveau meer aandacht wil, misschien in een verdragsartikel, kan ik niet zeggen: wil jij even de volledige juridische en politieke bewijsvoering aandragen? Ik vind het meer mijn taak om te waarschuwen voor onbedoelde en hoogst ongewenste effecten en om uit te leggen waarom wij deze weg niet willen opgaan. Wij moeten elkaar wat dat betreft de ruimte gunnen om ideeën uit te wisselen. Ik zal u ook niet vragen om nu met de bewijslast van úw ideeën aan te komen.

De heer **Veling** (GPV): Voorzitter! De staatssecretaris heeft mij compleet misverstaan. Het ging immers over subsidiariteit en waar moet worden uitgemaakt wat wel of niet Europees moet. Het gaat er niet om hoe de gedachteswisseling was. Ik merk dat in dit soort situaties heel automatisch moet worden uitgelegd dat iets niet Europees moet. Even los van hoe dit nu gaat – want natuurlijk gaat dit prima – is de vraagstelling doorgaans andersom gericht.

Staatssecretaris **Patijn**: Na wat u gezegd heeft over subsidiariteit, weet ik niet of ik u helemaal goed begrijp. Ik denk niet dat er een echt conflict is over deze zaak.

De heer **Veling** (GPV): Er is helemaal geen conflict.

Staatssecretaris **Patijn**: Fantastisch.

Voorzitter! Tot slot. De heer Veling heeft zich in eerste termijn afgevraagd of de Engelsen niet een beetje gelijk hebben met de uitleg van artikel 119a over de 48-urige werkweek. Artikel 119a gaat over

veiligheid en gezondheid op het werk. Volgens dit artikel kan de Europese Unie regelgeving plegen met gekwalificeerde meerderheid. Dat is netjes gebeurd. Een grote meerderheid van lidstaten was van mening dat veiligheid en gezondheid op het werk ook uitgelegd kan worden in de zin van het beperken van de werkweek. Dat is geen harde, absolute beperking. Het gaat om gemiddelden, het voorkomen van excessen, het eventueel korte tijd werken in pieken etc. Dit artikel is met een Britse tegenstem aanvaard en daarmee tot de rechtsorde van de Europese Gemeenschap geworden. Engeland heeft daar geen genoeg mee genomen. Het is naar het Hof gegaan en heeft ongelijk gekregen. De heer Veling vraagt mij als jurist of de Engelsen toch niet een beetje gelijk hebben. Nee, de Engelsen hebben geen gelijk. Dit is een overeengekomen interpretatie van de reikwijdte van artikel 119. De Raad is daar reglementair tot een goed besluit gekomen. De hoogste rechter in de Europese Unie heeft gezegd dat het besluit zo genomen heeft mogen worden. Wij kunnen wel een ingewikkelde inhoudelijke discussie aangaan of het "des Unies" is om zich met werkweken bezig te houden. Ik wil deze discussie natuurlijk graag met u aangaan. Ik verwijs u overigens naar een nota van de minister van Sociale Zaken, waar we bij het aantreden van dit kabinet aan gewerkt hebben. Het ging erom een zekere ordening aan te brengen in Unie- versus nationale bevoegdheden op het punt van sociaal beleid. De nota is van november 1994. De nota is gericht aan de Tweede Kamer. In deze nota is een bepaald soort systematiek aangebracht. Ik wil daar graag nog eens met u over doorpraten. In dit bijzondere geval is het "een spijkers op laag water zoeken" van de Britten.

De **voorzitter**: Dit debat leidt niet tot besluitvorming zodat wij hiermee onze agenda hebben afgewerkt. Het past een voorzitter niet het debat te evalueren; ik wil het dan ook niet proberen. Ik wil wel graag mijn erkentelijkheid uitspreken voor de intensieve wijze waarop de sprekers en de bewindslieden aan dit debat hebben deelgenomen en voor de discipline die men in tweede termijn heeft opgebracht om ervoor te zorgen dat het toch niet al te laat werd.

Mijn bijzondere waardering voor de dames en heren van de Huishoudelijke dienst en van de Stenografische dienst die ons tot dit vrij late tijdstip zijn blijven ondersteunen.

Sluiting 0.11 uur

Besluiten en ingekomen stukken

Lijst van besluiten:

De voorzitter heeft na overleg met het College van senioren besloten om de plenaire behandeling van het volgende wetsvoorstel te doen plaatsvinden op 16/17/18 december 1996:

Wijziging van de Wet op het basisonderwijs, de Interimwet op het speciaal onderwijs en het voortgezet speciaal onderwijs en de Wet op het voortgezet onderwijs met betrekking tot de financiële gelijkstelling (24645).

Lijst van ingekomen stukken, met de door de voorzitter terzake gedane voorstellen:

1. de volgende door de Tweede Kamer der Staten-Generaal aangenomen wetsvoorstellen:

Voorstel van wet van het lid Van Boxtel houdende regels tot versterking van de rechtspositie van hen die een medische keuring ondergaan (Wet op de medische keuringen) (23259);

Goedkeuring van het op 17 januari 1995 te Antwerpen totstandgekomen Verdrag inzake de samenwerking op het gebied van cultuur, onderwijs, wetenschappen en welzijn tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Vlaamse Gemeenschap in het Koninkrijk België (24434, R1550);

Wijziging van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers (de maatstaf voor de duur van het recht op uitkering en enige andere onderwerpen) (24632);

Wijziging van de Waterstaatswet 1900 in verband met de instelling van de Staatscommissie voor de waterstaatswetgeving (24637);

Wet advies en overleg verkeer en waterstaat (24659);

Wijziging van de Wet op de Geneesmiddelenvoorziening (adviesorganen) (24682);

Aanpassing en intrekking van een aantal wetten in verband met de opheffing van adviesstelsel in zaken van algemeen verbindende voorschriften en beleid van het Rijk